



עפ"ג 4234/01/16 - מדינת ישראל נגד דניס ברודסקי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ג 4234-01-16 מדינת ישראל נ' ברודסקי
תיק חיצוני:

בפני כב' הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כב' השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כב' השופטת אסתר נחליאלי-חיאט
המערכת: מדינת ישראל
נגד
המשיב: דניס ברודסקי

פסק דין

1. כתב האישום בתיק זה מגולל פרשה של קשר למעשי מרמה, קשר שנרקם בין המערער שבפנינו לבין אחר, והוצא אל הפועל. 3 אישומים בכתב האישום, כל אחד מהם מתעד מעשים שנעשו במסגרת הקשר וכללו שימוש בתעודות זיהוי מזויפות, פתיחת חשבונות בנקים במרמה, הפקדת משכורות פיקטיביות, משכית כספים בשיקים ובכרטיסי אשראי.

באישום הראשון מדובר בכך שהמשיב התחזה לאחר באמצעות תעודת זיהוי מזויפת, פתח חשבון בנק וקיבל כרטיס אשראי וביצע באמצעותו רכישות.

באישום השני - הורחבה הפעילות, המשיב פתח חשבון בנק נוסף, קיבל 4 כרטיסי אשראי ו- 3 פנקסי שיקים, לחשבון הוזרמו במרמה כביכול כספי משכורות. המשיב משך כספים בכרטיסי האשראי בסכום של ₪ 168,000 וניסה לקבל במרמה הלוואה בסך 50,000 ₪. גם באישום השלישי מדובר בפעילות דומה. המשיכות באשראי הגיעו לסכום של כ- 22,000 ₪ ובנוסף ניסה המשיב לרכוש מכשירי טלפון סלולרי באלפי שקלים.

סה"כ מדובר ב- 17 עבירות שבוצעו במסגרת הקשר: 3 עבירות של שימוש במסמך מזויף, 2 עבירות של קבלת דבר במרמה, עבירה אחת של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, 2 עבירות של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, 3 עבירות של התחזות כאדם אחר, 2 עבירות של קשירת קשר לביצוע עוון, עבירת קשר לביצוע פשע ולכל אלה מצטרפות גם 3 עבירות של הונאה בכרטיס חיוב. ההיקף הכספי של המרמות השונות עמד על כ- 200,000 ₪, כשאליהם מצטרף הניסיון לקבל הלוואה בסך 50,000 ₪ וכן לרכוש מכשירי פלאפון ניידים בסכום של אלפי שקלים נוספים.

2. האמור לעיל מייצג את כתב האישום המתוקן שהושג בעקבות הסדר טיעון בין הצדדים. הסדר הטיעון



לא כלל הסכמה באשר לענישה. בכתב האישום המתוקן הודה המשיב והורשע.

בית משפט קמא (כב' השופטת ה' נאור) קיבל באשר למשיב תסקיר של שירות מבחן ובסופו של יום, הטיל עליו את העונשים הבאים:

6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, מאסר על תנאי למשך 6 חודשים, קנס בסך 10,000 ₪ וכן פיצוי כולל למתלוננים בסך 70,000 ₪ על פי רשימה שאותה אמורה היתה התביעה להמציא למזכירות בית המשפט.

3. בגזר הדין עמד בית המשפט על אלה:

מדובר במעשים חמורים. המשיב גם סירב למסור את זהותו של האחר שעל כן המשיב הוא היחיד העומד לדין בפרשיה זו. אין מחלוקת כי סכומי המרמה לא הושבו לנפגעים עד ליום מתן גזר הדין. מהתסקירים עולה כי המשיב נטל אחריות חלקית בלבד. לטענתו, פעל מתוך מצוקה כלכלית, אולם גם בשל הלחץ שהופעל עליו על-ידי האחר. התכנון, התחכום, היקף הנזק שנגרם והיקף הנזק שאמור היה להיגרם הביאו את המדינה לטעון למתחם ענישה הנע בין 9 ל- 36 חודשי מאסר, כאשר המדינה עתרה למקם את המשיב בחציו העליון של המתחם. אליבא דבית משפט קמא: הגם שבאופן עקרוני צודקת המאשימה במתחם הענישה אותו ביקשה לקבוע, הנה חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות ועד הגשת כתב האישום לא נלקח על-ידי המדינה בחשבון ומן הראוי היה שכך ייעשה.

בית המשפט סבר כי מתחם הענישה הראוי לכל אחד מהאישומים נע בין מאסר קצר בעבודות שירות עד 12 חודשי מאסר בפועל. המתחם לכל המכלול (כמקשה אחת) נע בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ועד 24 חודשי מאסר בפועל.

4. בשלב השני, קרי: מיקומו של המשיב בתוך המתחם שנקבע על-ידו: חלוף הזמן יש לו משמעות רבה גם לענין זה. לכך מצטרפת העובדה שזו לו הפעם הראשונה למשיב, שהוא עומד לדין. לפיכך, מיקמה כב' השופטת קמא את המשיב בגבול התחתון של מתחם הענישה והטילה עליו 6 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

על הענישה מערערת המדינה בפנינו.

5. המדינה מצביעה על המרמה השיטתית והמתחכמת שמדובר בה. הגיוון במעשי המרמה, השימוש הן בשיקים, הן בכרטיסי אשראי והן ובעיקר בזהויות בדויות של אנשים שעזבו את הארץ. לכך מצטרפים מספר העבירות הרב שמדובר בהן, וכן הסכומים שמדובר בהם, הן הסכומים שאותם קיבל בפועל המשיב וחברו והן הסכומים שניסה לקבל. בשורה התחתונה הטענה היא כי היה מקום לקבוע מתחם שונה. המדינה עתרה בבית משפט קמא למתחם שנע בין 9 ל- 36 חודשי מאסר וזהו המתחם הראוי. בשלב השני לא היה מקום למקם את המשיב ברף התחתון של המתחם, גם אם יישאר בעינו המתחם



שנקבע ל-ידי בית משפט קמא.

6. כפי שניתן לצפות, הסנגור עותר, כי בית משפט זה כערכאת ערעור לא יתערב בענישה. את הדגש שם הסנגור על השיהוי, נימוק שגם בית משפט קמא ייחס לו כאמור לעיל משקל רב. העבירות שמדובר בהן נעברו בשנת 2008-2009, כתב האישום הוגש בשנת 2012, גזר הדין ניתן ב- 22.11.15.

חלוף כל אותן שנים הצדיק את ההליכה לקראתו של המשיב וצדק בית משפט קמא במשקל הרב שייחס לנתון זה.

עוד מפנה הסנגור את תשומת לבנו להשתלשלות הדברים באשר לערעור:

גזר הדין כאמור ניתן ב- 22.11.15. את הודעת הערעור הגישה המדינה רק בתחילת ינואר 2016, זאת הגם שהיתה מודעת לכך שהמשיב אמור היה להתחיל בביצוען של עבודות השירות בתאריך 23.12.15.

משידעה המדינה מהו התאריך שבו אמור המשיב להתחיל בריצוי העונש, היה עליה להזדרז ולהגיש את הערעור. המשיב כבר הספיק לבצע 2 ימים של עבודות שירות ולו מטעם זה יש מקום להתחשב בו ולראות בו כמי שכבר שוחרר ואין מקום להחזירו אל מאחורי "סורג ובריא" (בהשאלה).

בנוסף מפנה סנגור למצבו של המשיב, מצבו המשפחתי קשה, יש נגדו הליכים של הוצל"פ, המשיב כבר נטל חופשה כדי לבצע את עבודות השירות לפני שידע שהמדינה הגישה הודעת ערעור. מכל הטעמים הללו גם יחד עותר הסנגור כאמור להותיר את הענישה בעינה.

7. דעתנו היא כי לא יכול להיות ספק באשר לצדקתו של הערעור שבפנינו.

נתחיל מהמעשים שמדובר בהם:

מדובר במעשי מרמה שיטתיים, מתוכננים וחסרי מעצורים. החל בזיוף זהות של אדם שעזב את הארץ ושימוש בזהות בדויה זו באופן עקבי ולצרכים שונים. כפי שצינו, המשיב וחברו פתחו חשבונות בנק בבנקים שונים, תוך שהמשיב מתחזה באותן זהויות כוזבות בפני פקידי הבנק, האחר הפקיד משכורות פיקטיביות אף הן רשומות על שמן של אותן זהויות כוזבות והמשיב גורף באמצעות האמור לעיל, הן פנקסי שיקים, הן כרטיסי אשראי והן תעודות זהות.

המעשים לא נעצרו בשלב התכנון ובשלב ההתייבבות בפני פקידי הבנק, המשיב רכש באמצעות כרטיסי אשראי טובין ושירותים בסכומים שונים. לא נחזור על הסכומים, די לנו בסכום הכולל שמדובר בו. כל אחד מהשלבים סיפק למשיב הזדמנות להתעשת ולחזור בו מביצוע העבירות, לא כך נהג המשיב כיוון שהטענה העיקרית עניינה חלוף הזמן, אנו רואים לציין כי גם העבירות התמשכו לאורך פרק זמן לא מבוטל, אין מדובר ביום אחד או יומיים.

עוד אנו רואים לציין, כי ביצוע העבירות לא הופסק משום שהמשיב חזר בו והיכה על חטא, אלא משום שנתפס בביצוע המעשים.



8. אין צורך לפרט את כל הערכים שנפגעו כתוצאה ממעשי המשיב וחברו. מדובר הן בפגיעה בקניין, הן במרמה כערך בפני עצמו, הן בהתחזות לאחר. זהותו של אדם היא מהות והמשיב וחברו לא נעצרו ולא נרתעו מעשיית שימוש בזהותם של אנשים שעזבו את הארץ. עוגמת הנפש של אותם אנשים לו היו מגלים שנעשה שימוש בזהותם לצורכי מרמה כמפורט לאורכו ולרוחבו של כתב אישום זה, אינה טעונה הבהרה.

9. באשר לשיהוי:

את התקופה יש לחלק לשניים: התקופה שעד להגשת כתב האישום והתקופה שמהגשת כתב האישום ואילך.

באשר לתקופה שעד הגשת כתב האישום - אין לנו ולו מילה טובה אחת לומר באשר להתנהלות זו. נלאינו מלהעיר על אורך התקופה שנוטלת לעצמה התביעה כדי להכין כתבי אישום. במקרה הנוכחי מדובר בכ- 3 שנים. מקובל עלינו שמדובר בתקופה ארוכה במיוחד וניתן לכך משקל.

יחד עם זאת, לא ניתן להעמיד נתון זה כמשקל נגד לכל רכיבי החומרה שבפרשה, לא לענין קביעת המתחם ולא לענין מיקומו של המשיב בתוך המתחם.

התקופה השניה היא התקופה שמאז כתב האישום ועד למתן גזר הדין. גם כאן התמשכו הדברים כ- 3 שנים (מ- 2012 ועד שלהי 2015). בהתמשכות ההליכים לאורך תקופה זו יש למשיב חלק לא מבוטל ואין לו להלין אלא על עצמו או לפחות גם על עצמו בהתמשכות ההליכים. לא מעט דחיות ניתנו לבקשתו שעל כן לא ניתן לזקוף לחובתה של התביעה את מלוא התקופה בהיבט זה.

10. בית משפט קמא ציין כי המתחם הראוי הוא אותו מתחם שציינה התביעה שנע בין 9 ל- 36 חודשי מאסר. לא ירדנו לסוף דעתה של כב' השופטת קמא באשר לשילוב שבין המתחמים הבודדים שקבעה עבור כל עבירה, לבין המתחם הכולל שקבעה עבור העבירות כולן.

מכל מקום, כפי שציין בית משפט קמא, גם אנו סבורים כי המתחם הראוי הוא זה שציינה התביעה שנע בין 9 ל- 36 חודשי מאסר.

כאמור בית משפט התחשב בנושא השיהוי הן לענין קביעת המתחם והן לענין מיקומו של המשיב בתוך המתחם. ככלל, נושא השיהוי הוא אכן שיקול לענין המיקום בתוך המתחם. וודאי שלא היה מקום להתחשבות כפולה הן לענין קביעת המתחם והן לענין המיקום.

11. באשר לאיחור הנטען בהגשת הערעור והעובדה שהמשיב כבר הספיק לרצות 2 ימי עבודות שירות:

איננו סבורים כי יש ליחס חשיבות רבה להשתלשלות דברים זו. הערעור הוגש כחודש לאחר מתן גזר הדין. המחוקק קצב 45 יום להגשת ערעור ואין לראות בתקופה של חודש משום שיהוי בהגשת הערעור. הבקשה לעיכוב ביצוע הוגשה לפני שהמערער החל בביצוע עבודות השירות, והמערער היה ער לה.



12. תוך שאנו משקללים את כל האמור לעיל ונותנים ביטוי גם להיותנו ערכאת ערעור שאיננה נוהגת למצות את הדין עם משיבים, אנו ממקמים את המשיב בשליש התחתון של המתחם שנקבע על-ידינו ומטילים עליו שנה אחת מאסר.

יתר רכיבי הענישה שהטיל בית משפט קמא יישארו בעינם.

ניתן והודע היום י"א אדר ב' תשע"ו, 21/03/2016 במעמד הנוכחים.

אסתר נחליאלי-חיאט,
שופטת

ג'ורג' קרא, ס"נ

דבורה ברלינר, נשיאה
אב"ד